

เรื่องเล่าจาก ดาร์ฟูร์

ส.อ.บรรพต กิ่งก้าน
ชุด ปจว. กกล.ฉก.๔๘๐ ไทย/ดาร์ฟูร์

การเดินทางเข้าพื้นที่ฐานปฏิบัติการ มุกजार

การเดินทางเพื่อไปปฏิบัติการรักษาสันติภาพ
ของ กองกำลังเฉพาะกิจ ๔๘๐ ไทย/ดาร์ฟูร์
เริ่มขึ้นในปลายเดือนพฤศจิกายนปีก่อน
ในเวลานี้ทหารไทยได้เดินทางเข้าพื้นที่ปฏิบัติ
การแล้ว และกำลังปฏิบัติการที่ไกลที่สุด และ
ใช้กำลังพลมากที่สุด ในเมืองมุกजार แคว้น
ดาร์ฟูร์ ประเทศซูดาน

ทหารไทยได้ย่างก้าวลง ณ ผืนแผ่นดิน
ประเทศซูดาน ที่สนามบินเมืองไนยรา แล้วเข้าพัก
ในที่พักชั่วคราวใน Super camp ที่พักแห่งนี้ใครจะ
มา หรือใครจะไป ก็ต้องมาพักที่นี่ก่อน เพื่อรอเที่ยว
บินที่จะเดินทางต่อไปยังจุดหมายปลายทางของแต่ละ
คน สำหรับคนมาใหม่ยังเป็นการปรับสภาพให้เคยชิน

กับภูมิประเทศ และภูมิอากาศของท้องถิ่นอีกด้วย
เรื่องพวกนี้ไม่ค่อยมีปัญหากับทหารไทยนักหรอก
แต่ ที่ ต้อง ปรับ กัน พอ สม ควร ก็ คือ อาหาร ที่
สหประชาชาติให้การสนับสนุนขณะอยู่ในที่พักแห่ง
นี้ ดูเหมือนทหารไทยต้องทำความเคยชินเป็นอย่าง
มาก เพราะส่วนใหญ่เป็นอาหารกระป๋องประเภทถั่ว
รับประทานกับขนมปังแผ่น ทำให้คิดถึงข้าวสวย
แบบใจแทบขาดกันเลยทีเดียว

อากาศยานที่ใช้เดินทางเข้าพื้นที่ปฏิบัติการ
นั้น หนึ่งเที่ยวจะเดินทางได้ประมาณ ๒๐ คน แล้ว
ก็ไม่ใช่ว่ามีกันทุกวันด้วยนะครับ เพราะต้องเฉลี่ยไป
ยังกองกำลังของประเทศอื่นด้วย ตกกว่ากว่าจะเดิน
ทางกันหมดใช้เวลาอยู่พอสมควร ไม่เคยตกเครื่องผม
ก็ได้มาตกเครื่องที่นี้แหละครับ เอาแน่เอานอนกับเขา

ไม่ได้เหมือนกัน แต่สุดท้ายแล้วก็ได้เดินทางกันทุกคน
ข้าหน้อยเท่านั้นเอง

เสียงกระหึ่มของเครื่องยนต์ พาไปพัดหมุนตัด
ผ่านอากาศ นำอากาศยานแหวกว่ายผ่านภูมิประเทศ
ที่แห้งแล้งเบื้องล่าง สภาพภูมิประเทศที่มองเห็นจาก
อากาศยานนั้น แตกต่างอย่างสิ้นเชิงกับประเทศไทย
ดูเหมือนแล้งกว่าอีสานบ้านเราสักร้อยเท่ากระมัง บาง
ช่วงผ่านหมู่บ้านของคนพื้นเมืองกลุ่มเล็กๆ บางหมู่บ้าน
ถูกเผาทำลายด้วยไฟความขัดแย้ง บางช่วงผ่านแม่น้ำ
ขนาดใหญ่แต่แห้งผาก มองเห็นเป็นเส้นสีน้ำตาลอ่อน
ตัดผ่านเป็นคนละสีกับผืนแผ่นดินสีน้ำตาลเข้ม เทือก
เขาสูงตัดผ่านภูมิประเทศเป็นกำแพงยาว ดูคล้ายแขน
ใครสักคนอ้ากางออก เพื่อห้ามสายลมนำพาความ
ชุ่มชื้นที่หลงพัดผ่านมาให้สัมผัสกับผืนแผ่นดิน ทำให้

บริเวณทั่วไปไม่มีต้นไม้อยู่ข้างแต่ก็หาใบสีเขียวได้
น้อยเหลือเกิน

ทันทีที่อากาศยานลงจอดที่สนามบินเมือง
มุกजार ซึ่งมีลักษณะเป็นลานดินกว้าง อยู่บริเวณ
ด้านหน้าฐานปฏิบัติการ ฝุ่นที่ตลบด้วยแรงใบพัดของ
อากาศยานค่อยๆ เริ่มจางลง มันเริ่มสงบนิ่งไม่ดิ้นรน
ที่จะหมุนต่อ เหมือนจะเหนื่อยอ่อนต่อการเดินทางที่
ข้าหากอยู่ทุกวัน ประตูอากาศยานเปิดออก ทหารไทย
ทยอยก้าวออกมาจากเครื่องกันทีละคน มันเป็น
ก้าวแรกของพวกเขาบนผืนแผ่นดินนี้ ก้าวแรกที่ทำให้
ทุกคนต่างใจตื่นระรัว พร้อมกับคำถามที่มีอยู่ในใจ
ของทุกคน “เรามาถึงแล้วหรือ”

ภาพแรกที่ได้เห็นได้ชัด เมื่อปรับสายตาให้เข้า
กับแสงแดดที่แผดจ้าได้แล้ว พบรอยยิ้มที่ฉีกกว้างจน
เห็นฟันขาว ยืนถืออาวุธระวางป้องกันอยู่ไกลๆ บางคน
โบกมือไหวๆ ทักทาย เป็นมิตรภาพแรกพบ ไม่ได้พูดคุย
แต่รอยยิ้ม และสายตาดูอบอุ่นเป็นภาษาที่เข้าใจกัน
ส่งความรู้สึกถึงกันได้ ไม่ใช่ใครที่ไหนกำลังพลของกอง
กำลังรักษาสันติภาพประเทศรวันดา พันธมิตรภารกิจ
รักษาสันติภาพของกองกำลังทหารไทย ที่ให้การคุ้ม
กันสนามบิน และกำลังพลที่เดินทางมาถึง กองกำลัง
รักษาสันติภาพประเทศรวันดานั้นได้แบ่งกำลังพล
จำนวนหนึ่งกองร้อยมารักษาพื้นที่ตั้งฐานปฏิบัติการ
มาระยะเวลาหนึ่งแล้ว เพื่อรอให้กองกำลังทหารไทย
เดินทางมาปฏิบัติการกิจในพื้นที่รับผิดชอบ ดีใจที่

ทหารไทยมา หรือดีใจที่ไกลจะได้กลับบ้านหรือเปล่า
ไม่รู้เหมือนกันครับ

ผู้ที่ยืนดีที่สุดในเมื่อกำลังพลเดินทางมาถึง คือ
พันโท ณรงค์ สอนแก้ว ผู้บังคับกองกำลัง ที่เห็นกำลังพล
ทุกคนเดินทางมาโดยสวัสดิภาพ ท่านเดินทางมาก่อน
หน้าแล้วครับ พร้อมฝ่ายอำนวยการบางส่วน เพื่อ
ประสานการปฏิบัติ และเตรียมการรองรับกำลังพล
ส่วนใหญ่ทั้งหมด ทั้งที่พัก ข้าวปลาอาหาร ซึ่งเตรียมไว้
พร้อมสรรพ เหมือนรู้ว่ากำลังพลกำลังโยกทหารชาติ
ของข้าสวยสักงานขนาดนั้นเลยทีเดียว

การเดินทางเข้าพื้นที่ฐานปฏิบัติการมุกजार
เมืองมุกजार เป็นเพียงจุดเริ่มต้นของการปฏิบัติการกิจ
รักษาสันติภาพในประเทศซูดานของ กองกำลังเฉพาะ
กิจ ๔๘๐ ไทย/ดาร์ฟูร์ ที่กำลังจะก้าวเดินต่อไปอีกอย่าง
ต่อเนื่องและยาวไกล อีกทั้งอาจจะอุดมไปด้วยขวาก
หนามแห่งปัญหาและอุปสรรค แต่เชื่อเถิดนะครับว่า
ลำบากเพียงไหน ทหารไทยใจสู้ แม้จะเหน็ดเหนื่อย
เพียงใด แต่ใจยังมุ่งมั่นเพื่อชื่อเสียงของประเทศไทย
และความหวังที่ว่า เขาอาจจะมีส่วนสร้างจุดเริ่มต้นของ
สันติภาพให้เกิดขึ้นได้ในดาร์ฟูร์ ดังที่ชาวโลกทุกคนได้
หวังไว้ ติดตามต่อในฉบับหน้าจะครับว่าฐานปฏิบัติการ
มุกजारเป็นอย่างไร... สวัสดีครับ